

◌ RÉMÁLOM 3. ◌

A Réomás-trilógia
izgalmaakkal teli záróköte!

3...2...1...

fine
selection

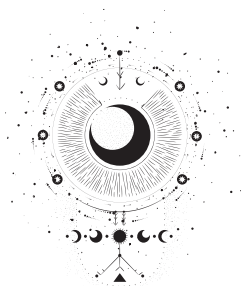
BÖSZÖRMÉNYI GYULA

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

3...2...1...

› RÉMÁLOM 3. ◀

Harmadik, javított kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Kilenc

A LÁNY ALACSONY VOLT, KARCSÚ, ÖRDÖGIEN ÉRZÉKI ÉS VÉRSZOMJAS. A négy csatornajárat valahol az Istenhegyi és a Nógrádi út találkozásánál, mélyen a komor, emeletes bérkaszárnnyak alatt futott egymásba. A vörös téglával kirakott boltíves *folyosók* alján bokáig erő, lomha szennyvíz csobogott, fehér párafelhőt lehelve. Odafönn, a felszínen fagypont körül járt a hőmérséklet, de itt lenn, a csatornamélyben az erjedő mocsok kellemes, bár bűzös meleget árasztott.

A lány lassú, kígyózó mozgással közlekedett. Cseppet sem érdekelte, hogy magas talpú, fehér holdjáróit nyálkás víz folyja körbe, s a bokájához időnként lustán bucskázó, szilárdabb dolgok ütődnek, melyekről jobb nem tudni, pontosan honnan származnak.

Mikor a csatornajáratok találkozásához ért, megállt, és két kezét a csípőjére támasztotta. A kerek, alig három lépés átmérőjű „terem” teteje elvékonyodó kürtőben szökött a felszín irányába, ahol egy rácsos csatornafedél zárta le. A bérházak előtt futó járda fölött halkan zümmögő gázlámpák sorakoztak, melyek fényéből – miután a rácsok megszűrték – csupán némi derengés jutott a föld alá. Ahhoz

azonban épp elég volt, hogy a lány rafinált, fehér ruhája és vállára omló, szintén fehér rasztahaja már-már ragyogni lássék a párás félhomályban.

– Miért itt? – szólalt meg hirtelen. Szenvtelen, tizenhét éves lányhoz kissé túlságosan is mély, izgatóan bűgő hangját felerősítette, s lágyan tovagördülő visszhanggá sokszorozta a csatornajáratok téglafala. – Miért kellett egészen idáig eljőnnöm, csupán azért, hogy beszéljünk? A csillagvizsgáló közelében sem...

– Biztos akartam lenni abban, hogy egyedül jössz.

Csontos, kissé görbe hátú alak lépett elő az árnyak közül. A férfi az a fajta jellegtelen, szürke figura volt, aki hiába ülne akár órákon át velünk szemben a gőzbuszon, egyetlen perccel később már képtelenek lennénk felidézni az arcvonásait.

– Te követtél engem?! – A lány hitetlenkedve nevetett fel. – Ezt aligha hiszem. Kevesen akadnak a Városban olyanok, akik képesek volnának rá, s te aztán végképp...

– Hagyjuk ezt! – szólt közbe nyugodt, csendes hangon a férfi. Épp a csatornaterem közepén, a rácsos nyílás alatt állt, így gyér fény vonta körül nyeszlett alakját. – A választatot akarom hallani.

A lány sápadt arcán gunyoros mosoly suhant át, amitől megcsillant az alsó ajkába fűzött ezüstgyűrű. Tudta magáról, hogy szép. Huszonöt éve halott, és mégis szép.

– Nehéz döntés – sóhajtotta, nem is titkolva, hogy csupán játszik. – Elárulni a bandát, és főleg azt, akit szeretek.

– Ugyan, kislány! – A férfi hangja rekedten gurgulázott. Megköszörülte a torkát, és közben mindkét kezét a nadrágja zsebébe dugta. – Régóta ismerlek, és jól tudod, mennyire gyűlölöm a fajtádat. Te képtelen vagy a szeretetre. Amit Slomó iránt érzel, az csupán éhség, semmi több.

A lány egyetlen szemvillanás alatt változott meg. Csípőre tett, vékony kezei lehullottak, vörös lakkos körmöket meresztgető, karcsú ujjai ökölbe szorultak. Kissé előrehajolt, oly fürgén, hogy fehér rasztahájának hurkái ostorként csaptak a levegőbe, és eltátva a száját, tűhegyes tépőfogakat villantott a férfira, miközben torkából sziszegő hörgés szakadt ki.

– No látod, *ez* vagy te valójában! – mondta a vékonydongájú fickó jeges nyugalommal és leheletnyi megvetéssel. – Oly könnyű előcsalogatni az igazi lényedet, hogy még csak örömet sem szerez, mikor megtörténik.

A lány elrejtette vámpírfogait, s látszólag teljesen megnyugodott. Csupán gyönyörű szemének mélyén parázslott tovább némi démonfény, ám ez csak még szebbé tette.

– Miért én? – kérdezte a férfitől. – Miért engem szúrtál ki a csapatból, hogy eláruljam őket? Megtehetted volna egyedül is, hisz legalább annyit tudsz a gruftik terveiről, mint én.

– Ez igaz – biccentett a fickó, tekintetével a csatornalében úszó matéria egy különösen gusztustalan darabját figyelve. – Csakhogy én nem lehetek jelen, mikor megtörténik. Máshol lesz dolgom. Kell valaki, aki vigyáz, hogy miközben a démonok elfogják a gruftikat, senki ne haljon meg.

– Ó, milyen megható! – sóhajtott a lány, s ez a sóhaj végighulámzott az egész testén. Szexi miniruhája, melyet vörös szegélyű hasítékok díszítettek, némelyik cipzárral is ellátva, hogy a tulajdonosa maga döntse el, a testéből mikor, mennyit szándékozik feltárni másoknak, érzékien követte minden mozdulatát. – Szóval számodra az is fontos, hogy a gruftik életben maradjanak?!

– Természetesen!

– Akkor miért játszod őket a Fenevad kezére?

– Ez legyen az én dolgom. – A férfi homlokára vízcsepp hullt, s úgy gördült le az arcán, mintha könnyezne. Mire felnézett, már legalább fél tucat újabb csepp érkezett, telepettyezve a két vállát és a bőrét. – Odafönn már megint esik. Sosem hó, mindig csak eső, pedig tél van.

– Unlak! – A lány holdjárója dühösen cuppant a csatornalében, szennyes vizet fröccsentve szét. – Végezzünk gyorsan!

– Ahogy óhajtod. – A férfi ismét a lányt nézte. – A Mammutban működő démonoltóban holnap éjjel nagy buli lesz. Slomóék le akarnak csapni, mert azt remélik, hogy néhány középkasztos démonúr is jelen lesz.

– Már holnap? – Egyetlen szemvillanásig úgy tűnt, a lány megrémült. – Azt hittem...

– Azt hitted, hagyok neked néhány nap, esetleg hét gondolkodási időt, hogy közben átrághasd a dolgot – mormogta a férfi. – A véredben van az árulás, épp ezért választottalak téged. S azzal is tisztában vagyok, hogy ha módot kapsz rá, még a saját árulásodat is elárulnád, egyszerűen csak azért, mert élvezed a káoszt.

A lány ismét rásziszegett a csatornarácsról csepegő esőben álló alakra, bár most sokkal kevesebb meggyőződéssel, mint korábban.

– Tehát holnap elmész Slomóékkal a Mammutba, és mindent megteszel, hogy ne legyen módjuk komoly ellenállásra, mikor a csapda rájuk csukódik – beszélt tovább a férfi.

– Már rég a véredet kellett volna vennem – lehelte fagyosan a lány, s dühösen megrázta rasztafürtjeit. – Slomóék akcióra előkészített Exijeit, szenteltvízes és asztrálgéles palackjait, valamint az amuletteket már mind hasznavehetetlen másolatokra cseréltem vagy semlegesítettem. A szavakkal aktiválható varázslatok ellen azonban...

– Velük leszel! – A férfi most először tűnt kissé ingerültnek. – Mellöttük és a *hátuk mögött!* Intézd úgy, hogy ne legyenek képesek...

– Ezt vágom, oké, de... – emelte fel megadóan mindkét karját a lány. – Mi lesz, ha a grammatonok mégis bevadulnak, és meg akarják őket ölni? Tudod, hogy a sargatanasokban nem lehet bízni.

– Ez a kockázat valós – ismerte el a férfi komoran. – Ebben az esetben lesz majd néhány halott gruftink és... ha magadra sem tudsz vigyázni, akkor egy csinos testétől megfosztott vámpírdémonunk.

– Igazán kedves vagy – fintorodott el a lány.

– Nem azért jöttem a Városba, hogy bárkivel is kedves legyek. – A férfi hátat fordított és távozni akart, de a hóraszta hajú megállította.

– Lilith nincs a csillagvizsgálóban! Ma délután lelépett, és nem hiszem, hogy az akció előtt visszatérne.

– Ennek így is kell lennie – felelte a férfi anélkül, hogy a lány felé fordult volna. – Az ő sorsáról majd én magam gondoskodom, s ha mégis kellenél, üzeni fogok.

– Rendben.

Úgy tűnt, már minden szó fölösleges, a háttal álló alak mégis tovább beszélt. Szavait halkán, szinte csak önmagának mormolta.

– Lilithnek nem szabad a Fenevad kezére jutnia. Még nem. Ha Slomóékkal együtt bukna, akkor nem volna képes beváltani a hozzá fűzött reményeimet. Egyelőre fogalma sincs róla, kicsoda is ő valójában, és mekkora veszélyben van. A háború, mely Lilith születése előtt kezdődött, s aminek mára ő maga vált a kulcsfigurájává, hamarosan eldől.

– Szerintem a csajt jelenleg semmi más nem érdekli, csak az, hogy megtalálja Enochot – vélte a hóraszta.

– Meg is fogja találni. – A férfi halk, rekedt nevetést hallatott. – Ám előbb el kell végeznie azt, amit várunk tőle!

Halk csobbanás hallatszott, s a nyeszlett alak eltűnt. Silver Ivy, a hóraszta hajú lány felemelte jobb kezét, és középső ujjával a csatorna plafonja felé bökött.

– Ezt neked, baromarc! – eresztette végre szabadjára visszafojtott dühét, majd sarkon fordult, s jellegzetes, kígyózó mozgással imbolygott el a Svábhegy irányába.

* * *

Farkasok gyülekeznek az éjben...

Épp erre gondoltam, mikor a Barkas megcsúszott. Erősen szorítottam, a kormány valahogy mégis kipattant a kezemből, és önálló életre kelve jobbra fordult. A fényszórók ragyogó pászmái előbb még a szürke, síkos aszfaltot simogatták, most azonban a járda peremét, majd azon túl egy sárgára festett villa magas, vaslándzsás kerítését világították meg. A pillanat töredékéig azt hittem, képtelen leszek megállítani, de aztán a Barkas első kerekei a járdaszegélynek csapódtak, és maguktól fordultak vissza. Fém sikoltott a kövön, szikrákat hányt az alváz.

– A fenébe! – kiáltottam dühösen, miközben megragadtam és egyenesbe rántottam a kormányt. A Barkas részeg sargatanasként kóválygott az Eötvös úton, egyenesen a kettéváló aszfaltsávok közötti betonszigeten magasodó, 1913-ban épült, gyönyörű víztorony felé. Micsoda mázli, hogy a Városban szinte már senki nem közlekedik gőzjárgányokkal! Karambolozni már csakis az egy helyben álló épületekkel lehetne; amihez viszont jó adag felelőtlenség és hülyeség kell.

Hát, nekem az előbb majdnem összejött.

– Koncentrálj, Lilith! – csikorgattam a fogam, miután a fékre lépve sikerült óvatosan lelassítanom a járgányt, anélkül hogy az újra megcsúszott volna. Tök szabálytalanul, balról kerültem ki a víztornyot, és mentem tovább az Eötvös úton. Kétoldalt, titokzatos parkjaik mélyén csodás villák sorakoztak, amiket jó ideje nem lakott senki. Legalábbis nem olyanok, akikkel szívesen találkozna az ember lánya, ha már görcsösen ragaszkodik az afféle formalitásokhoz, mint hogy a feje a nyakán maradjon, a vére pedig a saját ereiben csörge-dezzen.

Farkasok gyülekeznek...

Kényszerítenem kellett magam, hogy az úttesten kívül semerre se nézzek. A folyamatosan lefelé haladó út két oldalán néhol kiégett, félretaszított, kormos verdák álltak. Volt, amelyiket felborították, vagy épp torz graffitikkal mocskolták össze. A Svábhegy környéke emberi életre alkalmatlanná vált. A Várban lakó Fenevad az éjszaka legförtelmesebb, alsó kasztokból származó szörnyetegeivel népesítette be Buda egykor talán legszebb vidékét.

A fogaskerekű hátborzongatóan néptelen, sötét állomását elhagyva a Diana utcára fordultam rá. A Barkas traktorhoz méltó pöfögéssel, de legalább hörgés, fulladozás nélkül, üzembiztosan vitt a célom felé. A fűtés persze pocsek volt, és a rozsdás kaszni is ezer résen át engedte be a kinti, dermesztő levegőt, de mindez nem érdekelt. A hidegnél sokkal inkább a kocsit körbeölelő, vigasztalan sötétség zavart, amivel odakinn csupán a fényszórók, idebenn pedig a műszerfal hunyorgása igyekezett megküzdenni. Még a visszapillantóba se mertem belenézni, mert tudtam, hogy a hátam mögötti nagy térben, a Barkas belsejében hivatlan utasként terül szét a sötétség, mintha arra várna, hogy végre lefulladjon a motor, s ő rám vethesse magát.

A Szent Orbán téren csikorgó gumikkal vágtam át.

– Hé, kislány, fogd vissza magad!

Hangosan kimondott szavaimtól először csak idegesebb lettem, aztán mégis folytattam a dumát:

– Semmi értelme, hogy fejre állj ezzel a csotrogánnyal! Lassíts szépen... Úgy, ügyes vagy.

Végre oldódni kezdett bennem a pánik és a düh okozta görcs. A lábfejem feljebb engedte a gázpedált. A Barkas hörgése csitult, a kaszni se zörgött már olyan fülsiketítően. Az Istenhegyi út szélesen, üresen és sötétben várt rám. Kétoldalt a házak ablakai vakon meredtek az éjszakába.

Még világos volt, mikor otthagytam a többieket. Emlékszem Szürke döbrent, kétségbeesett arcára. Láttam rajta, hogy szeretne velem tartani, de fél Salamontól és a többiektől.

– Állítólag egy csapat vagyunk! – kiáltottam hirtelen, s mivel ez nem volt elég, beleöklöztem a Barkas műszerfalába. – Bizony! Mi vagyunk a rettenthetetlen grufti démonvadászok, igaz-e?! Hát ha tényleg egy csapat vagyunk, akkor miért nem vagytok képesek hinni nekem?

Tudtam, hogy magamban beszélni – sőt, üvöltözni – közel áll a teljes elmezavarhoz, mégsem voltam képes abbahagyni.

– Nézzétek a Várost! Mit szólsz a látványhoz, Slomó? És te, Dorisia? Ó, kicsi, ijedt Dorisia, neked muszáj a többiekkel tartanod, hisz egyedül már rég szétmarcangoltak volna a démonok, nem igaz?! Na de Gitta asszony, Susy Omega és persze Silver Ivy...? Ők legalább olyan kemények, mint akármelyik sargatanas, még sincs annyi merészük, hogy FIGYELJENEK... RÁM!

A két utolsó szót már a letekert ablakon kihajolva üvöltöttem a Városra. Az arcomba csapó fagyos levegő könnyeket csalt a szemembe. Legalábbis azt akartam hinni, hogy a menetszél tette.

– Tudjátok, mit mondok? – szűrtem fogaim közt a szavakat, miután ismét egyenesen ültem, és a fényszórók pásztázta utcára meredtem. – Bármit gondoltok rólam, én igenis *tudom*, hogy a Fenevad nekem köszönheti a hatalmát, mert... Mert én *így* döntöttem! És azért... A fenébe, csakis azért dönthettem így, mert Enoch hatalmat adott hozzá. Akkor is ez az igazság, ha ti odafönn, a csillagvizsgálóban egyetlen szavamat se hiszitek el! Most pedig...

Épp a Nagyenyed utcára fordultam rá, mikor elém ugrottak.

A fényszórók három tovasuhanó alakot világítottak meg, s az egyik nem volt elég fürge. Fekete hajú, kissé tömzsi, alacsony lány. Tisztán láttam az arcát, amint döbbenően felnéz rám, aztán jött a csattanás. A vén Barkas egész kasznija belerázkódott, pedig csak a bal első lámpával sodortam el a csajt, aki az irtózatos ütéstől felpattant a levegőbe, pördült néhányat, majd az aszfaltra zuhant.

Fájdalmasan sikítottak a fékek, s a tehetetlenségi erő rápréselt a kormányra. Kirúgtam az ajtót, fűzős csizmám talpa hangosan csattant a nedves úttesten.

Egyetlen csepp vért sem láttam, de ez ugyan miért lett volna gyanús? A szétdobott végtagokkal heverő lányhoz léptem, lehajoltam hozzá, és fekete körmű ujjaimmal félresimítottam a haját, hogy az arcába nézhessek.

Ekkor kezdtek vonyítani. Miután elütöttem a társukat, a lendület még jó húsz lépésen át vitte őket, így már a járdáról fordultak vissza. Szerencsére a motort nem állítottam le, s bár a járgány egyetlen, épen maradt jobb oldali fényszórója az Alkotás utca felé ontotta sugarát, mégis elég fényt adott ahhoz, hogy kivegyem a körvonalait. Gyorsan és egyre görnyedtebben futva közeledtek.

Aztán meghallottam a mordulást, méghozzá egyetlen arasznyira a kezemtől. Ujjaim közül lassan siklott ki az elütött lány haja, mely

érdes volt és ragacsos. Ránéztem, mire ő eltátotta a száját és felém kapott. A förtelmesen nagyra nőtt, sárga tépőfogak üresen csattantak a levegőben; még túlságosan kába volt ahhoz, hogy elkaphasson. Ösztönösen szorítottam ökölbe a kezem, mire az ujjgyűrűmből halk pendüléssel löködött ki az apró, mérgezett tű. Célzás nélkül döftem. Válaszul fájdalmas vinnyogás érkezett; a Dorisia által kutyuult aszt-rálgél-méreg igazán gyorsan hatott.

A két fiú immár teljesen négykézlábra ereszkedett. Farkaskörmeik hangosan csattogtak az aszfalton, megnyúlt pofájukból fröccsenő nyál és dühödő morgás tört elő. Gyorsan közeledtek. Túl gyorsan.

– *Sztrafil!* – Fel sem álltam a guggolásból, úgy dobtam feljüket a gris-gris zacskót. A szerterobbanó villámvarázs kétfelé repítette a srácokat. Égett szőr büze és keserves vinnyogás töltötte be az utcát.

Ezután kezdtem futni. Még csupán a fél fenekem került az ülésre, de már a gázpedált tapostam. A Barkas persze sosem a gyorsulásáról volt híres. Épp berántottam az ajtót, mikor egy félig ember, félig farkas végtag nyúlt utánam. A lány ismét elvétette.

Ruv¹ démonok – gondoltam, miközben a botváltót recsegtetve sebességbe raktam a kocsit. – *Biztos most indultak az első portyájukra, miután rátaláltak erre a három szerencsétlenre, és befészkelve magukat a testükbe, elkezdték őket farkasemberré formálni. Igen, megint örült mázlim volt...*

A Déli pályaudvar mellett már biztonságban érezhettem magam. A sebességmérő mutatója lassan, de biztosan kúszott a nyolcvanas felé.

Belenéztem a bal oldali visszapillantóba. A két *ruv*nak és a *ruvnyi*-nak, akit elütöttem, nyoma sem volt.

¹ ruv – farkas, ruvnyi – nőstény farkas (cigány).

A Moszkva térnél lassítottam. Itt már világítottak a gázlámpák, és a házak ablakaiból is fény áradt. A Mammut üzletház üveg-acél monstruma fényreklámokat villogtatott, a járdákon démonszállta emberek és vágyakozó tekintetű apagék bóklásztak. A grammato-noktól cseppet sem tartottam; akadt nálam néhány remek, bár természetesen hamis földémoni menetlevél.

Csak mikor a Margit hídra értem, akkor döbbsentem rá, hogy a ru-vok épp azon a környéken kerültek az utamba, ahol valaha, réges-rég éltem. Apu... Anya... a tízemeletes és a pince, ahol oly sok időt...

Kapkodva tekertem fel az ablakot. Rohadt menetszél! Már megint könny csípte a szememet...

* * *

A ház éppoly nyomasztóan csendes volt, ahogy a Kunhalom utca és az egész kerület. A Barkas megmaradt lámpájának magányos sugara óvatosan tapogatta a komor sötétséget, de most legalább segítség is akadt, mivel itt a köztéri világítás valahogy még kitartott. Minden harmadik-negyedik gázlámpa épen maradt, gyenge fényszigetet rajzolva maga köré.

A járda mellé álltam, és a kormányra hajolva kémleltem a házat. Az utcára néző, kicsiny ablakok betörve, fénytelen tekintettel meredtek rám. A házínénink már rég halott, ezt tudtam jól, valahogy mégis egész úton abban reménykedtem, hátha...

Ostobaság. Ha a motorzajra valóban megnyílna az ajtó, és a néni lépne ki rajta, karján hatalmas tálca friss, porcukros réteessel... akkor meg kéne őt ölnöm.

Fogtam a slusszkulcsot, és leállítottam a kocsit. Amint a fényszóró kihuny, és a már megszokott, monoton gépzaj is megszűnt, a csend dermesztő ölelésétől kirázott a hideg.

– Démonvadász vagy, kislány! – suttogtam magamnak. – Fogát vacogtató, alaposan betojt, de azért mégis csak démonvadász, úgy-hogy nyomás!

Valahol kutya ugatott. Megnyugtató volt a gondolat, hogy a Fenevad uralta városban még léteznek kutyák. Úgy értem, teljesen hétköznapi, szeretni való, bátor vagy hamis, hűséges és a mennydörgéstől nyüszítve ágy alá menekülő, *normális kutyák*.

Kiszálltam a kocsiból, és a fejemre borítottam, majd a mellemen szorosan összefogtam a vastag, kötött nagymamakendőt. A levegőben fehér párárt bodorított a lélegzetem, de még a cipőm talpán át is éreztem, hogy a talaj meleg.

Közel, nagyon közel kerültünk a Pokolhoz.

Sőt, talán benne élünk.

A kerítéskaput már rég kidöntötték. A kertet gaz verte fel, mely torzan kanyargó, fás gallyakon és indákon ülő, tüskés leveleket növesztett. A Városban még a növények is gonosszá lettek, csak azért, hogy életben maradhassanak.

Lassan lépkedtem a gyom lepte járólapokon. Félúton jártam, mikor az üresen álló, kifosztott ház ajtaja nyikorogva kinyílt, majd hirtelen bevágódott. A szívem... Legalább két dobbanást hagyott ki, s csak azután indult újra.

Tovább! A szélben lengő, embermagas gazdsungelen túl már ki tudtam venni egykori albérletünk tetejét. A bádogeresz ólomszürke alját fény világította meg. Barátságosan hívogató, sárga lámpafény.

Megálltam a konyhába nyíló, üvegezett ajtó előtt. A koszos csipkefüggöny, amin kicsi, barna szélű égésnyomok éktelenkedtek – jelezve, hogy valaki odabentről rendszeresen kifelé szokott bámulni, megfedkezve a kezében tartott cigarettáról –, némileg zavarta a látványt. Azért mégis ki tudtam venni a falhoz támasztott asztal mellett

ülő családot. Épp vacsoráztak. A kopogásra mindhárman az ajtó felé kapták a fejüket. A fekete hajú, lompos asszony felhúzta az ajkát, kivillantva csontsárga fogait és sötétlila ínyét.

Jó, vele nem lesz különösebb gondom.

A férfi állt fel elsőként, és ajtót nyitott. Jobb kezében zsírtól síkos, félig elrágott főzőkolbászt, a balban nehéz fejű, csorba fejszét tartott.

– Mit akar? – kérdezte egyszerre lekezelő és idegességtől rekedt hangon.

A lakásból áradó forró, szinte tapinthatóan sűrű bűztől felfordult a gyomrom. Amint bejutok, első dolgom lesz az összes ablakot sarkig tární.

– Maguknak most el kell menniük innen – mondtam. A férfi vizenyős tekintete a homlokomra meredt, majd lassan elkezdett lefelé vándorolni. Próbáltam elképzelni, milyennek lát. Az éjfekete nagymamakendő felülről teljesen betakart, így az alatta lévő merész, a karjaimat és a hasamat kicsit sem takaró mellény látványát nem élvezhette. Lejjebb viszont az áttört selyemszoknya, amin csodás pilangók repkedtek, valamint a magas szárú, vastag talpú, fűzős csizma tetszhetett a pasinak, mert a nyelve önálló életre kelve bújt elő, és futott végig zsíros ajkain.

– Mit mondott? – szólalt meg mögöttem a felesége, s lassan ő is felállt az asztaltól. Láttam, ahogy a bal keze rásiklik a tányérok között heverő konyhakésre. – Mit akar ez itt?!

– Tűnjenek el! – mondtam, szavaimat immár egyenesen a nőnek szánva. – Napfelkeltekor visszatérhetnek.

A férfi csíkos pizsamanadrágot, rongyosra nyűtt házipapucsot és kerek pocakját takaró, mocskos atlétatrikót viselt. Borostás arcán ostoba vigyor terült szét, miközben hátrébb lépett, vagy azért, hogy

rám vágja az ajtót, vagy mert a fejsze használatához több helyre volt szüksége.

– Na húzza’ elfelé, kisribi! – röhögte, de nem a szájával. Egyetlen szemvillanással korábban a pizsamanadrág bal szára megrándult, felfelé tartó hullám kúszott végig az anyagon, majd a slicc nyílásán egy ragacos, szürke bőrű, apró fogakkal tömött pofa türemkedett elő.

A lakásból áradó bűzből már korábban is sejtettem: a családfő egy ocsmány kis penetra fattyúnak szolgált gazdatestül. Most aztán megmutatta magát, talán mert azt hitte, egy elcsigázott démonzabrálóval van dolga, aki végső kétségbeesésében zörgetett be az első házba, ahonnan fényt látott kiszűrődni.

Nos, a penetrák sosem a mérhetetlen eszűkről voltak híresek.

Párja, a nőstény fattyú természetesen az asszony tarkóján, annak loncsos haja alatt tanyázott. Amint a virágos otthonkában feszítő, pohos nőszemély teljesen felém fordult, megláttam a tokája alatt feszülő, szürke démonfarkat, ami szorosabbra húzódott, hogy helyén tartsa a gazdáját.

– *Me denuncio auctoritas et claritas factum!*² – kiáltottam a pasi vigyorgó képébe, mire nyomban hátratántorodott. – *Me denuncio exterminus ito!*³

Már nem tudom, hogy a kolbászt vagy a fejszét ejtette-e el előbb. Mivel én az ajtóban álltam, más utat kellett találnia, így hátrálva, a két karjával hadonászva a szobába menekült. Jobbról üvegcsörömpölést hallottam, amint kiugrott az ablakon, majd a hátsó kerten át elrohant.

– *Me denuncio auctoritas...*

² Parancsolom az akarat és a tisztaság nevében! (latin)

³ Parancsolom, hogy távozz! (latin)

A párja sem volt bátrabb. A konyhakésen nyugvó keze ugyan meg-rándult, de mikor a nyakában vicsorgó penetrára néztem, az nyü-szítve bújt el gazdája tarkója mögött, s hagyta, hogy az asszony a fér-je után vesse magát.

Végre átléphettem egykori (második) otthonom küszöbét, ám ez-zel hibát követtem el. Talán az tett könnyelművé, hogy a két penet-rával oly könnyen bántam el, vagy egyszerűen csak túl zaklatott vol-tam... Nem tudom. A fájdalom azonban, amit a térdemhez csapó-dó székek okozott, azonnal észhez térített.

A penetrák „gyermeke”, a velük különös démoni szimbiózisban élő *chorel*⁴ fattyú szerencsémre még nem volt kifejtett példány, s gaz-datestként is csupán egy alig hétéves, olajos bőrrű kislányt választott. A gyerek mindedig a kamra ajtaja mögé húzódva figyelte az ese-ményeket, és láthatatlan csápjaival igyekezett a tudatomba férkőz-ni. Teljes sikerrel persze nem járhatott, hisz a nyakamban függő ön-medál, a belefoglalt három karneol agát szemcsével megvédett, de a gondolataimat azért mégis összezavarta.

A chorel felé léptem...

És egy kislányt láttam, apró, rémült és védtelen teremtet, akit muszáj nyomban megölelni. Mikor kitértam a karom, azt hitte, meg is teszem. Mire észrevette a bal tenyerembe rejtett Exit, az már a homlokára tapadt.

– *Exi ab seo!* – ordítottam, miközben beszorítottam őt a sarokba.

– *Apaga Satanas filiaster!*⁵

A chorel démon sárga füstöt köpve szakadt ki a kislány testéből, és sisteregve merült a konyha járólapjaiba, megolvasztva a követ.

⁴ Vad tudattolvaj démon: a megtámadott alany tudatába férkőzve képes annak akara-tát manipulálni, s azt láttatni vele, ami az érdekében áll.

⁵ Távozz, Sátánnak fia! (latin)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jól van – öleltem át szorosan a gyereket. – Most már nem lesz semmi...

A chorel fattyú azonban, mielőtt távozott volna, bosszút állt.

Éreztem, hogy a kislány teste ernyedten fekszik a karomon; mielőtt a Pokolra küldtem, a dög megállította a szívét.

– Szegény kölyök – súgtam, s óvatosan lefektettem a kamra előtti rongyszőnyegre. – Most már vége. Szabad vagy.

Három órával később, mikor az éjfél jelző harangok kongása végiggördült a néma Városon, még mindig a konyhában voltam. A démonszállta család immár hónapok óta élhetett a kert végében gubbasztó, kicsi házban. A házban, mely egykor Anyának és nekem adott otthont. Mindent vastag, ragacsos mocsokréteg takart, ám a penetrák nyomai csupán rátelepedtek a mi emlékeinkre, nem tűntették el azokat. A tányérok... A vitrines szekrényben sorakozó porceláncsészek... Az asztalt takaró viaszosvászon... A halkán recsegő székek... A furcsán meggömbült alpakka leveseskanál, amit Anya terítéskor mindig magának tett ki... És a kamra előtt heverő rongyszőnyeg, amin most a kislány holtteste feküdt; ezek mind a mi holmijaink voltak egykor. Az egykedvűen csöpögő falikút. Az asztal és a szekrény alá berugdosott és a padlót egyenletes rétegben takaró szemétben keveredtek a mi régi és a penetrák mostani életének emlékei.

Bementem a szobába. Ágy, éjjeliszekrények, rajtuk az ernyős olvasólámpák és az öreg ruhásszekrény – minden a régi helyén. Még a padlón tátongó lyukat sem tömték be, amin keresztül Xilka érkezett, hogy megmentsen. A konyhából derengő lámpafényben botorkálva a hatalmas, komor ruhásszekrényhez mentem. Az ajtaját kinyitva rögtön láttam, hogy a titkos rekeszhez azóta sem nyúlt senki.

Mintha megállt volna az idő.